

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/77/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7009201035
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Naď
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7009201035.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Naďa a členov senátu JUDr. Valérie Mihalčinovej a JUDr. Milana Končeka v právnej veci žalobcu D.. P. Š., Z.. XX.X.XXXX, B. Č.. T. XXXX/XX, XXX XX K., právne zastúpeného JUDr. Františkom Kočkom, advokátom so sídlom Stropkovská 48, Košice, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Vazovova 2, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 10127/2009-1409 z 5.5.2009, takto

rozhodol:

Podľa § 250j ods. 2 písm. d) O. s. p. z r u š u j e rozhodnutie Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR č. 10127/2009-1409 z 5. 5. 2009, ako aj rozhodnutie Riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-18/2009-5334 zo dňa 20. 1. 2009 a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi priznáva právo na náhradu trov konania v sume 607,06 €, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

I.

Rozhodnutím č. 10127/2009-1409 z 5.5.2009 žalovaný - Generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky podľa § 232 ods. 4 zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z.z.“) zamietol odvolanie žalobcu D.. P. Š. proti rozhodnutiu riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-18/2009-5334 z 20.1.2009 vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka a označené prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Prvostupňový správny orgán - riaditeľ Colného úradu Michalovce ním prepustil žalobcu podľa § 183 ods. 1 písm. d) zák. č. 200/1998 Z.z. zo služobného pomeru colníka, v ktorom pôsobil vo funkcii hlavného colného referenta, povereného zastupovaním dočasne neobsadenej funkcie vedúceho zmeny Pobočky colného úradu Čierna nad Tisou, služobného úradu Colného úradu Michalovce pre porušenie základných povinností colníka zvlášť hrubým spôsobom a povinnosti nadriadeného podľa § 44 ods. 3 písm. a), b), h) a § 45 písm. a), c), d), f) zákona č. 200/1998 Z.z. Žalobca sa podľa prvostupňového rozhodnutia z 20.januára 2009 mal dopustiť porušenia uvedených zákonných ustanovení tým, že dňa 31.10.2008 po dohode s colníčkou T. B. v rozpore so skutočným stavom veci podpísal úradný záznam č.j. 237/2008-5311 o nájdení skrytej veci 400 ks cigariet značky Classic červené a vydal verejnú vyhlášku 44442/2008-5311 zo dňa 31.10.2008 aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že predmetné cigarety zistila ukryté colníčka T. B. u cestujúcej. Ďalej si žalobca nesplnil povinnosti nadriadeného organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených colníkov, vyvodzovať dôsledky z porušenia služobných povinností, viesť colníkov k služobnej disciplíne a zabezpečovať dodržiavanie príslušných právnych predpisov spojených

s výkonom štátnej služby colníka, nakoľko dňa 31.10.2008 po vykonaní colnej kontroly cestujúcej mal vedomosť, že jemu podriadená colníčka po zistení colného priestupku u cestujúcej nepostupovala podľa ustanovenia § 72 a nasl. ustanovení zákona č. 199/2004 Z.z. (colný zákon) a neprijal žiadne opatrenia, aby takéto konanie napravil. Na základe uvedených skutočností prvostupňový správny orgán v rozhodnutí z 20.1.2009 konštatoval, že uvedeným konaním žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a preto s ním skončil dňom doručenia rozhodnutia služobný pomer. Žalovaný v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia z 5.5.2009 poukázal na uvedené zistenia správneho orgánu prvého stupňa vychádzajúce z obsahu administratívneho spisu, zhrnul priebeh a výsledky administratívneho konania s dôrazom na dôkazný stav veci a s poukázaním na dotknuté ustanovenia zákona č. 200/1998 Z.z. dospel k záveru, že v odvolacom konaní neboli zistené dôvody na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka bolo vykonané dôvodne.

Žalobca vo včas podanej žalobe z 18. júna 2009 prostredníctvom právneho zástupcu namietal správnosť a zákonnosť oboch rozhodnutí vydaných v preskúmvanej právnej veci. Tvrdil, že žalobca bol označenými rozhodnutiami ukrátený na svojich právach, keďže mu nebolo umožnené pokračovať vo výkone svojho povolania colníka v služobnom pomere, v dôsledku čoho mu služobný úrad prestal priznávať nároky vyplývajúce z tohto pomeru. Žalobné námietky žalobcu vyplývajúce zo žaloby z 18. júna 2009 žalobca konkretizoval nasledovne:

1) Podľa ustanovenia § 185 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov musí byť rozhodnutie o prepustení colníka zo služobného pomeru vyhotovené písomne a v rozhodnutí musí byť uvedený dôvod prepustenia spolu so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Je pravdou, že D.. Š. podpísal úradný záznam o nájdení skrytej veci a podpísal verejnú vyhlášku, avšak D.. Š. nemal a ani nemohol mať vedomosť o tom, že cigarety boli zaistené pri osobnej prehliadke cestujúcej a preto postupoval v súlade so základnými povinnosťami, ktoré mu vyplývali z colného zákona a z ostatných predpisov, a v súlade so skutočným stavom veci, aký mu bol známy.

D.. Š. nebola známa žiadna konkrétna osoba, u ktorej by boli konkrétne veci preukázateľne zistené a preto podpísal úradný záznam o nájdení skrytej veci a vydal verejnú vyhlášku tak, ako boli vyhotovené colníčkou T. B..

Podľa § 77 ods. 1 colného zákona môže colný úrad rozhodnúť o zhabaní tovaru alebo veci, ak porušovateľ je neznámy. V tejto súvislosti uvádzame, že zákon vyslovene zakazuje, aby bola pri vykonávaní osobnej prehliadky prítomná osoba iného pohlavia. D.. Š. preto nemohol byť a ani nebol prítomný pri osobnej prehliadke.

Záver, podľa ktorého D.. Š. vedel o tom, že cigarety, ktoré boli špecifikované vo verejnej vyhláške, nájdené u konkrétnej cestujúcej nevyplýva ani zo zvukovo-obrazového záznamu zaisteného v trestnom konaní vedenom Sekciou kontroly inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pod spisovou značkou ČVS:SKIS-130/IS-V-2008, výpisy z ktorého majú podľa rozhodnutia riaditeľa Colného úradu v Michalovciach preukazovať dôvody na prepustenie D.. Š.M. zo služobného pomeru.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že D.. Š. svojím konaním neporušil prísahu a ani služobné povinnosti, ktoré mu vyplývajú z ustanovení § 44 od. 3 písm. a), b) a h) a z rovnakých dôvodov preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu povinnosti vedúceho zamestnanca vyplývajúcich z ustanovení § 45 písm. a), c), d) a f) zákona o štátnej službe colníkov.

2) D.. Š. bol zo služobného pomeru colníka prepustený z dôvodov uvedených v § 183 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej službe colníkov.

Podľa ustanovenia § 183 ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov, o prepustení colníka z dôvodov uvedených v ods. 1 písm. c) až f) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený

zistil dôvod prepustenia. Z predmetného ustanovenia ďalej vyplýva, že v tejto musí byť rozhodnutie o prepustení colníkov doručené.

Napadnuté rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru bolo D.. Š. doručené 22.januára 2009.

V odôvodnení rozhodnutia generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 5.mája 2009 vedeného pod spisovou značkou 10127/2009-1409 sa uvádza, že existenciu dôvodu na prepustenie D.. Š.M. zo služobného pomeru zistil riaditeľ Colného úradu v Michalovciach až 7. januára 2009 z nahliadnutia do vyšetrovacieho spisu trestného konania vedeného Sekciou kontroly inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pod spisovou značkou ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008.

Trváme na to, že nadriadený sa o dôvode uvádzanom v rozhodnutí o prepustení dozvedel skôr ako 7. januára 2009, z nasledovných dôvodov:

Skutok, v ktorom vidí riaditeľ colného úradu dôvod prepustenia zo služobného pomeru D.. Š. sa stal 31.októbra 2008.

Obvinený bol zadržaný v trestnom konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 dňa 9. decembra 2008 a uznesenie o vznesení obvinenia bolo riaditeľovi Colného úradu v Michalovciach doručené 10. decembra 2008.

V predmetnom trestnom konaní bol vyhotovený zvukový a obrazový záznam pomocou informačno-technických prostriedkov, na základe ktorého boli následne zadržaní viacerí colníci vrátane D.. Š., voči ktorým bolo vznesené obvinenie. Colný úrad musel orgánom činným v trestnom konaní, ešte pred vznesením obvinenia a zadržaním D.. Š., poskytnúť súčinnosť spočívajúcu v stotožnení konkrétnych colníkov s osobami nasnímanými na obrazovom zázname a poskytnutím údajov o nich pre účely trestného konania, je zrejmé, že bez takéhoto postupu, by nebolo možné predmetné procesné úkony trestného konania vykonať.

Vzhľadom na uvedené je logické, že osoba oprávnená konať za Colný úrad v Michalovciach musela zhladať obrazový záznam ešte predtým ako bolo vyhotovené uznesenie o vznesení obvinenia a predtým ako bol zadržaný D.. Š. a teda riaditeľ Colného úradu v Michalovciach sa mal možnosť dozvedieť o skutočnostiach, ktorými odôvodňuje prepustenie D.. Š. zo služobného pomeru skôr ako 7.januára 2009.

Máme za to, že odo dňa, kedy riaditeľ colného úradu zistil dôvod prepustenia do dňa, kedy bolo napadnuté rozhodnutie D.. Š. doručené, uplynula dlhšia ako dvojmesačná lehota.

3) V rozhodnutí generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 5. mája 2009 vedeného pod spisovou značkou 10127/2009/1409 sa uvádza: „Následne sa taktiež preukázalo, že tovar zistený colnou kontrolou nachádzajúci sa v služobnej miestnosti, ktorý na obrazovom zázname videl RCÚ, nebol zaevidovaný v prvotnej evidencii, kde majú byť zaevidované všetky zistenia porušenia colných predpisov. Preto takéto konanie odvolateľa RCÚ posúdil ako zvlášť hrubé porušenie služobných povinností aj služobnej prísahy, a preto ho prepustil zo služobného pomeru“.

Opätovne poukazujeme na znenie § 185 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov, podľa ktorého musí byť rozhodnutie o prepustení colníka zo služobného pomeru vyhotovené písomne a v rozhodnutí musí byť uvedený dôvod prepustenia spolu so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa ustanovenia § 230 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov, sa v odôvodnení rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Uvádza, že údajné nezaevidovanie tovaru, nachádzajúceho sa v služobnej miestnosti v prvotnej evidencii a porušenie služobnej prísahy a služobných povinností, ktoré malo podľa generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z takéhoto opomenutia vyplývať, sa v rozhodnutí riaditeľa Colného úradu v Michalovciach zo dňa 20. januára 2009 vedeného pod spisovou značkou R-18/2009-5334 ako dôvod pre prepustenie kpt. D.. Š. zo služobného pomeru vôbec neuvádza.

S poukazom na ustanovenie § 185 ods. 1 a § 230 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov a na ustálenú súdnu prax je nepochybné, že dôvody pre prepustenie zo služobného pomeru nie je možné dodatočne rozširovať.

Vo vyjadrení k žalobe z 20.7.2009 žalovaný zaujal podrobné stanovisko k uvedeným žalovaným námietkam, poukazujúc predovšetkým na nasledovné skutočnosti:

„Preskúmaním spisového materiálu bolo zistené, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania tak, ako je uvedené v dôvodovej časti napadnutého rozhodnutia. Toto protiprávne konanie zakladajúce dôvod prepustenia, ktorým je zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, m u bolo preukázané dôkazom zabezpečeným predpísaným spôsobom uvedeným v § 227 zákona č. 200/1998 Z.z. a to úradným záznamom RCÚ z osobného oboznámenia sa so zápisnicou z výsluchu žalobcu a obrazovým a zvukovým záznamom, ktorý bol vyhotovený na príkaz sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku, a ktorý mu sprístupnil vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR dňa 7.1.2009. Dňa 9.12.2008 bol žalobca na pobočke colného úradu Čierna nad Tisou zadržaný príslušníkmi PZ SR a vzatý do väzby. Následne dňa 10.12.2008 bolo RCÚ doručené uznesenie Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby. Odbor inšpekčnej služby sp.zn. ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 zo dňa 8.12.2008, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Následne dňa 7.1.2009 sprístupnil vyšetrovateľ RCÚ zápisnicu z výsluchu žalobcu zo dňa 9.12.2008 a zvukový a obrazový záznam z výkonu služby žalobcu, z ktorého RCÚ zistil, že na stanovisku č. 1 na hranici medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou žalobca, ako vedúci zmeny neorganizoval, neriadil a nekontroloval výkon štátnej služby podriadených colníkov, nevyvodzoval dôsledky z porušenia služobných povinností podriadených colníkov, nevedel o podriadených colníkoch k služobnej disciplíne a nezabezpečil dodržiavanie príslušných právnych predpisov spojených s výkonom štátnej služby“.

Podľa žalovaného rozhodnutie RCÚ o prepustení žalobcu zo služobného pomeru spĺňalo všetky procedurálne náležitosti a bol v ňom uvedený dôvod prepustenia, aj skutočnosti, ktoré ho zakladali. Podľa žalovaného je nesporné, že žalobca mal vedomosť o aké cigarety ide, a aj o tom, ako boli nájdené, pričom ako nadriadený toleroval protiprávne konanie jeho podriadenej, neprijal žiadne opatrenie, aby jej v tom konaní zabránil a vedomo podpísal nepravdivý úradný záznam. Taktiež sa žalobca dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy, pretože nebol čestný ani disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti nevyvaloval na ochranu verejného záujmu, ale sám ich porušil a strpel ich porušovanie jemu podriadenými colníkmi. Predmetný zvukový a obrazový záznam, na ktorom je zachytený výkon služby žalobcu je súčasťou spisu sp.zn. 7S/50/2009.

K námietke žalobcu, že nadriadený sa o dôvode prepustenia dozvedel skôr ako 7.1.2009 žalovaný uviedol, že RCÚ, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení zo služobného pomeru sa dňa 10.12.2008 dozvedel prvotné informácie o možnom protiprávnom konaní žalobcu z uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom. Dôvod prepustenia zistil až 7.1.2009, keď mu vyšetrovateľ umožnil nahliadnuť do spisu a oboznámiť sa so zvukovým a obrazovým záznamom preukazujúcim zvlášť hrubé porušenie služobných povinností a služobnej prísahy. Až od tohto dňa začala plynúť dvojmesačná subjektívna lehota na prepustenie zo služobného pomeru ustanovená v § 183 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z.z. Žalobcovi bolo doručené rozhodnutie o prepustení dňa 22.1.2009, teda v zákonnej lehote (a to bolo aj vtedy, keď by pripustili, že RCÚ sa o dôvode prepustenia dozvedel už 10.12.2008).

K námietke žalobcu, že žalovaný rozšíril dôvod prepustenia uviedol, že dôkaz o nezapísaní tovaru preukazoval dôvod prepustenia zistený už RCÚ v konaní o prepustení je v rozhodnutí RCÚ uvedený. Žalovaný týmto konštatovaním nerozšíril dôvody prepustenia, ani nepridal ďalší dôvod prepustenia, ale len preveril dôkazný materiál svedčiaci o protiprávnom konaní žalobcu, ktorý potvrdzuje, že s jeho vedomím si jeho podriadení a aj on sám ponechávali tovar zistený colnou kontrolou bez toho, aby tovar zaevidovali tak, ako zaevidovaný mal byť. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

II.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 6S/77/2009-40 z 11. marca 2010 žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č.k. 3Sžo/161/2010 z 19. augusta 2010 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/77/2009-40 z 11. marca 2010.

Na základe následne podanej ústavnej sťažnosti žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky v dôsledku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 5/2011-77 z 15. decembra 2011 uznesením č. k. 3Sžo/10/2012 z 5. júna 2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/77/2009-40 z 11. marca 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Krajský súd v Košiciach vychádzajúc z dôvodov uvedených v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 5/2011 z 15. decembra 2011 a v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Sžo/10/2012 z 5. júna 2012 opätovne vo veci rozhodol rozsudkom z 29.11.2012 tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, pričom v súvislosti so zrušením rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v preskúmvanej právnej veci a vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie poukazuje predovšetkým na nasledovné dôvody:

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č.k. 3Sžo/10/2012 z 5. júna 2012 analyzoval právne dôvody uvedené v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 5/2011-77 z 15. decembra 2011, pričom poukázal na nasledovné východiskové závery uvedené v náleze ÚS SR II.ÚS 5/2011-77, ktoré boli dôvodom zrušenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Sžo/161/2010-62 z 19.8.2010.

„Podstatou sťažovateľovej argumentácie je, že vzhľadom na ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku, ako aj § 3 ods. 1 a 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním nebolo možné použiť obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní použitím informačno-technických prostriedkov v konaní o skončení služobného pomeru žalovaného.

Treba prisvedčiť všeobecným súdom, že sťažovateľ námietku neprípustnosti obrazovo-zvukového záznamu ako dôkazu v správnom konaní vôbec neuplatnil, a to dokonca ani v žalobe podanej krajskému súdu. Urobil tak až na pojednávaní krajského súdu konanom 11. marca 2010. Zároveň však treba konštatovať, že vykonanie tohto dôkazu krajským súdom namietol akonáhle sa o vykonanom dôkaze dozvedel. Sťažovateľ, ale ani jeho právny zástupca totiž neboli prítomní na pojednávaní konanom 25. februára 2010, keď došlo k vykonaniu dôkazu, pričom svoju neúčasť ospravedlnili a žiadali pojednávanie odročiť. Argument krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ vykonanie dôkazu v rámci správneho konania namietal na súde až po uplynutí zákonnej lehoty podľa § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keďže v zákonnej lehote podaná žaloba takúto námietku neobsahovala, sa javí ako irelevantný. Krajský súd totiž zrejme nebol s dôkazom vykonaným v správnom konaní spokojný (i keď neuviedol prečo), pretože postupom podľa § 250i ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku vykonal sám dokazovanie „oboznámením sa s videozáznamom“ na pojednávaní konanom 25. februára 2010, ako aj písomným prekladom verbálnej časti obrazovo-zvukového záznamu do slovenského jazyka na pojednávaní konanom 11. marca 2010. Krajský súd teda založil svoje rozhodnutie nie na dôkaze vykonanom v rámci správneho konania, ale na vlastnom dokazovaní. Neprípustnosť použitia obrazovo-zvukového záznamu ako dôkazu krajským súdom sťažovateľ nemohol namietat predtým, než sa o vykonaní dôkazu dozvedel. Jeho námietka bola preto uplatnená včas.

Sťažovateľ tvrdí, že samotné vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu s použitím informačno-technických prostriedkov a následné použitie záznamu (mimo rámca trestného konania) v konaní o skončení služobného pomeru treba kvalifikovať ako zásah do práva na súkromie. Táto úvaha žalobcu

budí prima facie určité pochybnosti, keďže k utajenému nahrávaníu nedošlo v súkromných priestoroch (napr. v byte žalobcu), ale na jeho pracovisku. Napriek tomu ide o zásah do práva na súkromie.

„Telefonické hovory, ktoré sťažovateľka (policajná dôstojníčka) uskutočnila zo služobných telefónov, spadajú pod pojem súkromný život, resp. korešpondencia v zmysle čl. 8 dohovoru.“ (Halfordová c/a Spojené kráľovstvo z 25. júna 1997).

V skúmanom prípade nemožno za zásadný rozdiel považovať to, že nešlo o odpočúvanie služobného telefónu, ale o inú metódu tajného sledovania rozhovorov a činnosti v priestoroch colného úradu. Ústavný súd preto považuje citované rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva na aplikovateľné v danom prípade.

K doposiaľ uvedenému treba dodať, že tak Trestný poriadok, ako aj zákon o ochrane pred odpočúvaním tiež považujú použitie informačno-technických prostriedkov za zásah do súkromia bez ohľadu na to, či k použitiu dochádza v súkromných alebo pracovných (služobných) priestoroch.

Ďalej sa javí ako podstatné, že sťažovateľ nenamieta protiústavnosť či protizákonnosť samotného použitia informačno-technických prostriedkov v rámci trestného konania, pretože vytyka skutočnosť, že obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní bol použitý v inom (správnom) konaní, čo považuje za protiprávne.

Vzhľadom na uvedenú konštrukciu sťažnostnej námietky nejaví sa ako účelné skúmať namietané porušenie práva na súkromie spôsobom zaužívaným v týchto prípadoch, teda tak, že by sa postupne skúmali legalita zásahu, jej legitímnosť a napokon proporcionalita (napr. I. ÚS 274/05). Povaha námietky si vyžaduje, aby sa skúmala z hľadiska základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé konanie. Treba poznamenať, že žalobca porušenie týchto práv v danej súvislosti nenamieta a nežiada ho ani vysloviť. Ide o čl. 46 ods. 2 ústavy, ktorý treba považovať za samostatné základné právo na súdnu ochranu v rámci správneho súdnictva, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý nerozlišuje súdne konania podľa tohto kritéria.

Ďalej treba prisvedčiť krajskému súdu a najvyššiemu súdu, že vzhľadom na ustanovenie § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe na dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí. Takýmto prostriedkom je nepochybne aj obrazovo-zvukový záznam. Ani sťažovateľ vo všeobecnej rovine tento záver všeobecných súdov nenapadá. Zrejme s odvolaním sa na dôvetok tohto ustanovenia, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť iba také prostriedky, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, namieta, že použitie obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní v danom prípade bol treba považovať za nepovolené.

Procesné ustanovenie, podľa ktorého sa dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí, pokiaľ sú v súlade s právnymi predpismi, treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za kolíziu verejného záujmu a ochrany práv. Ide totiž o stret medzi verejným záujmom na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia v konaní o ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov, ktoré bránia použitiu niektorého dôkazného prostriedku. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že prednosť má verejný záujem na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia, avšak za súčasného spolupôsobenia bŕzd daných s ohľadom na ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov. Tým je dané, že nie všetky prostriedky, pomocou ktorých by objektívne bolo možné zistiť a objasniť stav vecí, sa smú použiť v príslušnom konaní.

Z ustanovenia § 114 ods. 7 Trestného poriadku vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, avšak s určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. Trestný poriadok upravuje matériu získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami, iba v rámci trestného konania. Naproti tomu získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní upravuje zákon o ochrane pred odpočúvaním (§ 1 ods. 1 a 2)⁴.

Najvyšší súd na odvoláciu námietku sťažovateľa o neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu z trestného konania v odôvodnení svojho v rozsudku nijako nereagoval a s námietkou sa nevysporiadal, hoci táto mala pre súdenie veci zásadný význam. Nezaujal teda žiadne stanovisko v otázke vzájomného vzťahu medzi ustanovením § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe na jednej strane a ustanoveniami § 114 Trestného poriadku a § 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním na strane druhej. Z tohto aspektu je rozsudok najvyššieho súdu zjavne neodôvodnený a v konečnom dôsledku nepreskúmateľný, keďže nedáva dostatočnú odpoveď na sťažovateľom nastolenú rozhodujúcu právnu otázku. V podstate a primárne to znamená porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Zároveň sekundárne tým došlo k zásahu do základného práva na súkromie podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).“

Z citovaných právnych záverov obsiahnutých v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 5/2011-77 z 15. decembra 2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. 3 Sžo/10/2012 z 5. júna 2012 vyvodil záver o potrebe zrušenia prvostupňového rozsudku a potrebe prejednaní veci v dvojstupňovom súdnom konaní, keď konštatoval:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O. s. p.) opätovne preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce a s prihliadnutím na záväznú časť právneho názoru ústavného súdu doplnil argumentáciu a právne úvahy k námietke sťažovateľa o neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní v správnom konaní o skončení služobného pomeru colníka. Súčasne podľa § 250ja ods. 3 druhá veta O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a podľa § 221 ods. 2 O. s. p. mu vec vrátil na ďalšie konanie. Zásadná právna otázka znie, či je právne prípustné pre účely zistenia porušenia služobnej disciplíny colníka alebo policajta, ktoré sa skutkovo prekrýva s dôvodným podozrením zo spáchania trestného činu, použiť v konaní o skončení služobného pomeru obrazovo-zvukový záznam (ITP) získaný v jeho trestnej veci, v trestnom konaní z vyšetrovacieho spisu. Táto otázka musí byť preskúmaná v dvojstupňovom súdnom konaní.“

V nadväznosti na dané konštatovanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Krajský súd v Košiciach skúmal opätovne obsah rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v právnych medziach žaloby, viazaný dispozičnou právnou zásadou a dospel k záveru o potrebe zrušenia administratívnych rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, a to z nasledovných dôvodov:

V danej právnej veci ide podľa citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky o preskúmanie právnej možnosti použitia istých dôkazných prostriedkov z trestného konania (zvukový a obrazový záznam) v administratívnom konaní. Ide v podstate o posúdenie zákonnosti a legálnosti dôkazu použitého v administratívnom konaní, ktorý bol zadovážený v konaní trestnom a ktorého použitie v trestnom konaní požíva špeciálnu právnu ochranu, tak ako to vyplýva z citovaného ustanovenia § 114 ods. 7 Trestného poriadku. Vychádzajúc z predmetného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky kľúčový právny význam pre posúdenie veci má posúdenie možnosti aplikácie ustanovenia § 227 ods. 1 zákona o služobnom pomere colníkov vo vzťahu k danému druhu dôkazu zadováženého v trestnom konaní. Aj podľa názoru Krajského súdu v Košiciach ide o posúdenie dôležitej procesno-právnej otázky pre administratívne konanie. Ak by totiž správne orgány v preskúmanej právnej veci dospeli k záveru o nemožnosti takéhoto právneho prepojenia výsledkov trestného a administratívneho konania, bolo by podľa názoru súdu nevyhnutné vec opätovne posúdiť v správnom konaní aj po stránke dôkaznej.

Krajský súd v Košiciach bol v preskúmanej právnej veci toho názoru, že dôsledné vyporiadanie sa s právnymi otázkami nastolenými nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 5/2011-77 je potrebné vykonať v samotnom administratívnom konaní, a to v celej procesnej šírke dvojinštančného konania pred orgánmi verejnej správy. Súd pritom vychádzal z jednej z hlavných zásad, ktorými je ovládané súdne preskúmanie konanie podľa piatej časti O. s. p., v zmysle ktorej súdne konanie v správnom súdnom konaní nie je pokračovaním administratívneho konania a úlohou správneho súdu nie je nahrádzať dôvody rozhodnutí správnych orgánov alebo ich dopĺňať za účelom docielenia komplexného odôvodnenia administratívneho rozhodnutia.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní 29. 11. 2012 uviedol, že vzhľadom na obsah nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 5/2011-77, ako aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky č. k. 3Sžo/10//2012 navrhol, aby súd zrušil preskúmané rozhodnutie Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR, ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Poverená zástupkyňa žalovaného uviedla, že podľa jej názoru boli splnené všetky právne podmienky pre vyvodenie zodpovednosti u žalobcu a pre jeho prepustenie zo služobného pomeru, V súvislosti s obsahom nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 5/2011-77 uviedla, že aj obrazové a zvukové záznamy, ktoré boli použité v administratívnom konaní boli použité zákonným spôsobom, a to na základe dôkazov, ktoré boli legálnym spôsobom zadovážené v trestnej veci žalobcu. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 144 Tr.por. a ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. a tvrdila, že dôkazné prostriedky tohto druhu boli zákonným spôsobom dané orgánmi činnými v trestnom konaní služobnému úradu žalobcu, a preto boli zákonne aj použité v súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru.

V samotnom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Sžo/10/2012 z 5. júna 2012 Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti so zrušením rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/77/2009-40 z 11. marca 2010 uviedol, že „v ďalšom konaní bude žalovaný postupovať v naznačenom smere, dôsledne sa vysporiada s námietkami žalobcu, vrátane odvolacích námietok a svoje rozhodnutie odôvodní.“

Ústavný súd SR nálezom zo dňa 15.12.2011 č.k. II ÚS 5/2011-77 rozhodol, že Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžo/161/2010 porušil článok 8 ods.1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s tým, že orgány verejnej správy a Krajský súd v Košiciach oprávnené použili ako dôkaz obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní.

Z odôvodnenia horeuvedeného nález Ústavného súdu SR vyplýva, že podstatou sťažovateľovej argumentácie bolo, že vzhľadom na ustanovenie § 114 ods.7 Trestného poriadku a § 3 ods.1 a 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním, nebolo možné použiť obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní použitím informačno-technických prostriedkov v konaní o skončení služobného pomeru žalovaného. Ústavný súd SR poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Hauferdová c/a Spojené kráľovstvo z 25.06.1997), podľa ktorého telefonické hovory, ktoré sťažovateľka (policajná dôstojníčka) uskutočnila zo služobných telefónov, spadajú pod pojem súkromný život, resp. korešpondencia v zmysle článku 8 dohovoru. I podľa Ústavného súdu SR v danom prípade nemožno za zásadný rozdiel považovať to, že nešlo odpočúvanie služobného telefónu, ale o inú metódu tajného sledovania rozhovorov a činností v priestoroch colného úradu, a preto toto rozhodnutie považuje za aplikovateľné na daný prípad. Ústavný súd SR ďalej uviedol, že tak trestný poriadok, ako aj zákon o ochrane pred odpočúvaním považujú použitie informačno-technických prostriedkov za zásah do súkromia bez ohľadu na to, či k ich použitiu dochádza v súkromných alebo pracovných (služobných) priestoroch. Ústavný súd SR ďalej uviedol, že procesné ustanovenie zakotvené v § 227 ods.1 zákona o štátnej službe colníkov, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, pokiaľ sú v súlade s právnymi predpismi, trebárs ústavno-právneho hľadiska považovať za kolíziu verejného záujmu a ochrany práv. Ide o stret medzi verejným záujmom na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia v konaní a ochranou určitých práv, resp. oprávnených záujmov, ktoré bránia použitiu niektorého dôkazného prostriedku. Ústavný súd SR konštatuje, že vo všeobecnej rovine má prednosť verejný záujem na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia, ale za súčasného spolu pôsobenia brzd daných s ohľadom na ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov. Tým je dané, že nie všetky prostriedky, pomocou ktorých by objektívne bolo možné zistiť a objasniť stav veci, sa smú použiť v príslušnom konaní.

Ústavný súd SR ďalej konštatoval, že z ustanovenia § 114 ods.7 Trestného poriadku vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, ale s určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. Trestný poriadok upravuje spôsob získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami iba v rámci trestného konania. Naproti tomuto získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní upravuje zákon č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba „zákon o ochrane pred odpočúvaním“).

Z predmetného nálezu Ústavného súdu SR teda vyplýva zásadná práva otázka, či je právne prípustné pre účely zistenia porušenia služobnej disciplíny colníka alebo policajta, ktoré sa skutkovo prekrýva s dôvodným podozrením zo spáchania trestného činu, použiť konanie o skončení služobného pomeru obrazovo-zvukový záznam získaný v jeho trestnej veci, v trestnom konaní z vyšetrovacieho spisu.

Podľa § 114 ods.7 Trestného poriadku v inej trestnej veci ako je tá, v ktorej boli vyhotovené obrazové, zvukové alebo obrazovo-zvukové záznamy, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou 3 roky, korupciu, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva.

Citované ustanovenie Trestného poriadku obsahuje zákaz použitia vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov v inej trestnej veci, ale neobsahuje, (a ani iné ustanovenia Trestného poriadku neobsahujú) ustanovenie zakazujúce použiť dôkazy získané v trestnom konaní v iných konaniach, teda aj v správnom konaní o skončení služobného pomeru. Pretože správne orgány sa s touto otázkou doteraz nezaoberali, vzhľadom na nález Ústavného súdu SR podľa názoru krajského súdu je potrebné ustáliť, či ide o údaje získané použitím ITP v trestnom konaní, teda či išlo o nariadenie ich použitia výlučne pre trestné konanie.

Pre správne konanie o skončení služobného pomeru colníka je relevantným právnym predpisom zákon o ochrane pred odpočúvaním.

Podľa § 1 ods.1 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon ustanovuje podmienky použitia informačno-technických prostriedkov pred predchádzajúceho súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý informačno-technický prostriedok používa.

Podľa § 1 ods.2 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon sa nevzťahuje na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona (Trestný poriadok).

Podľa § 3 ods.1 zákona o ochrane pred odpočúvaním informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti, alebo na ochranu práv a slobôd iných, použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži.

Podľa § 3 ods.2 zákona o ochrane pred odpočúvaním údaje získané informačno-technickými prostriedkami možno použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa odseku 1.

Túto zákonnú podmienku je podľa názoru súdu potrebné skúmať v správnom konaní.

Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, ako aj z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že protiprávne konanie, ktoré bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka, a ktoré žalovaný kvalifikoval ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, bolo preukázané úradným záznamom riaditeľa colného úradu, ktorý sa oboznámil so zvukovým a obrazovým záznamom, ktorý mu sprístupnil vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby, IV. inšpekčné oddelenie, a ďalším dôkazom bol úradný záznam zo dňa 13.03.2009 č. 7840/2009-5300-INT spísaný námestníkom riaditeľa colného úradu, z ktorého vyplýva, že sa oboznámil s dôkaznými materiálmi vyšetrovacieho spisu ČVS: SKIS-130/IS4-V-2008 a z neho zistil skutočnosti, ktoré boli dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka.

Podľa § 7 ods.1 zákona o ochrane pred odpočúvaním kópie zvukového, obrazového alebo zvukovo-obrazového záznamu (ďalej len „záznam“), ktorý bol vyhotovený použitím informačno-technického prostriedku, možno postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonom ustanovenej právomoci. Vecne a miestne príslušný štátny orgán, ktorému bol záznam postúpený, nesmie vyhotoviť

kópiu záznamu ani záznam, alebo jeho prepis poskytnúť k nahliadnutiu, či skopírovaniu inej osobe, inému štátnemu orgánu alebo orgánu územnej samosprávy alebo inej samosprávy.

Ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok (§ 7 ods.2 zákona o ochrane pred odpočúvaním).

Ak sa informačno-technický prostriedok použil v rozpore s týmto zákonom, záznam získaný pri takom použití alebo akýkoľvek iný výsledok nezákonného použitia informačno-technického prostriedku, nijaký štátny orgán verejnej moci nesmie použiť ako dôkaz, ani uznať ako dôkaz, okrem trestného alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam nezákonne vyhotovila, alebo dala príkaz na jeho vyhotovenie. Nezákonne získaný záznam alebo iný výsledok sa musí zničiť v prítomnosti zákonného sudcu príslušného na vydanie poverenia do 24 hodín od protiprávneho použitia informačno-technického prostriedku (§ 7 ods.3 zákona o ochrane pred odpočúvaním).

Uznesením Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby, IV. inšpekčné oddelenie z 08.12.2008 ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 bolo žalobcovi vznesené obvinenie zo spolupáchateľstva zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu so zločinom podielníctva. Keďže vzhľadom na nález Ústavného súdu SR je pre posúdenie veci rozhodujúca právna otázka sprístupnenia obrazovo-zvukových záznamov colným orgánom pre účely vo veciach služobného pomeru colníkov, je potrebné, aby správne orgány uviedli, či v danom prípade išlo o súčinnosť polície a colných orgánov a či a z akých dôvodov obrazovo-zvukový záznam nebol použitý v rozpore s citovanými ustanoveniami Trestného poriadku, zákona o ochrane pred odpočúvaním a zákona o štátnej službe colníkov. Po vyriešení týchto základných otázok bude možné sa zaoberať ďalšími námietkami žalobcu, t.j. využitím jeho práva nevypovedať a jeho dôsledok na konanie o skončení služobného pomeru, neakceptovanie prezumpcie neviny a námietka nesprávneho právneho posúdenia a ďalšími námietkami žalobcu.

Z uvedených dôvodov Krajský súd v Košiciach rozhodol, že v danom prípade je tu dôvod na zrušenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov z dôvodu uvedeného v § 250j ods. 2 písm. d) O. s. p., že ide o nedostatok dôvodov rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a ich nepreskúmateľnosť v smere a obsahu vymedzenom horeuvedenými dôvodmi, ktoré Krajský súd v Košiciach vyvodil z obsahu nálezu Ústavného súdu SR a uznesenia Najvyššieho súdu SR, ktoré boli právnym základom vrátenia veci prvostupňovému súdu. Súd preto obe rozhodnutia správnych orgánov z toho dôvodu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal právo na náhradu trov konania v sume 607,06 Eur.

Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení za nasledovné úkony právnej služby: 1.) prevzatie a príprava právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, 2.) žaloba proti rozhodnutiu správneho orgánu zo dňa 18.6.2009, 3.) účasť na pojednávaní dňa 11.3.2010 a 4.) účasť na pojednávaní dňa 29.11.2012, t. j.:

- 2 x 115,90 Eur + 6,95 Eur režijný paušál + 23,34 Eur DPH = 292,38 Eur,

- 1 x 120,23 Eur + 7,21 Eur režijný paušál + 25,49 Eur DPH = 152,93 Eur,

- 1 x 127,16 Eur + 7,63 Eur režijný paušál + 26,96 Eur DPH = 161,75 Eur.

Právny zástupca žalobcu si vo vyčíslení trov konania zo dňa 3.12.2012 uplatnil aj nárok na trovy právneho zastúpenia za ďalší úkon právnej služby, ktorý špecifikoval ako podanie - spresnenie označenia účastníka konania zo dňa 9.3.2010, vo výške 120,23 Eur + 7,21 Eur režijný paušál + 25,49 Eur DPH. Súd mu však za tento úkon právnej služby odmenu nepriznal, pretože to nebol súdom vyžiadaný úkon a navyše bol aj nesprávny. Žalovaný bol v žalobe pôvodne označený správne ako Generálny riaditeľ Colného riaditeľstva SR. Tunajší súd si taktiež dovoľuje poukázať na skutočnosť, že uvedený úkon bol

predložený súdu osobne dňa 10.3.2010, pričom už na nasledujúci deň, t. j. 11.3.2010 bolo nariadené pojednávanie súdu, ktorého sa právny zástupca žalobcu osobne zúčastnil. Čiže podľa názoru súdu nešlo o náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva. Účelnosť trov predstavuje nevyhnutnosť vynaloženia trov spojených s uplatňovaním ústavne zaručeného práva na právnu pomoc. Teda súd môže priznať len náhradu tých výdavkov, ktoré evidentne súvisia s uplatneným nárokom na súde a zároveň sú nevyhnutné na účelné uplatňovania v práva.

Súdom priznané trovy konania preto predstavujú sumu 607,06 Eur, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu vedený v ČSOB, a.s., pobočka Košice, č.: XXXXXXXXXXX/XXXX, v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s ust. § 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p..

Súd v preskúmvanej právnej veci rozhodol v senáte jednohlasne (§ 3 ods.9, posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach do 15 dní odo dňa doručenia rozsudku, pričom odvolanie musí byť písomné a v takom počte vyhotovení, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci.